

Úvod

Když jsme prozkoumali první dva dokumenty o roli křesťanů ve společnosti a o hlavních pilířích sociálního učení církve, můžeme se nyní hlouběji ponořit do **společenského poslání sekulárních františkánů**. Řehole a Generální konstituce jsou přednostní a prorocké nástroje, které řídí naše rozhodování. Tato lekce spolu se závazkem přijatým v naší profesi nás směřuje, a zároveň nám umožňuje přemýšlet o pokroku, kterého jsme již dosáhli a kolik toho ještě musíme udělat jako jednotlivci i jako bratrská společenství. V této souvislosti nacházíme útěchu ve slovech našeho serafínského Otce, který v okamžiku smrti, řekl svým společníkům: "Začněme, bratři, sloužit Pánu a Bohu, neboť až dosud jsme neudělali žádný nebo jen malý pokrok" (1 Cel VI, 103)

Poslání ve společnosti podle Řehole OFS a Generálních konstitucí

Podle vzoru úřadu církve, Druhého vatikánského koncilu a zejména v souladu se společenským posláním sekulárních františkánů vyjádřeným ve 14. článku Řehole: "Sekulární františkáni spolu se všemi lidmi dobré vůle jsou povoláni k tomu, aby budovali svět, který je bratrštější a více odpovídá evangeliu, aby se tak uskutečňovalo Boží království. Jsou si také vědomi toho, že každý, kdo "následuje Krista, jako dokonalého člověka, i sám se více stává člověkem". Proto ať náležitě a v křesťanském duchu služby vykonávají to, za co mají zodpovědnost." (Řehole 14)

K tomu se přidává vysvětlení v Konstitucích: "Sekulární františkáni jsou povoláni ke spolupráci na budování církve jako svátosti spásy pro všechny lidi a učinění křtem a profesí 'svědky a nástroji poslání' církve, hlásají tedy Krista životem i slovy. Osobní svědectví v prostředí, v němž žijí a služba při budování Božího království v tomto světě jsou přednostní formou jejich apoštolátu" (GK. 17)

Naše přítomnost ve světě společně s povoláním nás uschopňuje budovat evangeliem inspirované bratrské vztahy. Naším povoláním je být kvasem (srv.GK 19) a v duchu minority se máme věnovat bližním, prožívat jejich problém a jejich tempo života, abychom s nimi mohli sdílet naději, že v tomto životě je možné věřit v Dobro. Jako první a základní příspěvek k budování světa, kde by bylo více spravedlnosti a bratrství, ať se snaží řádně plnit své pracovní povinnosti a zvyšovat svou odbornou způsobilost. (srv.GK. 20.2).

Kromě toho článek 15 Řehole OFS zve sekulární františkány ke svědectví a odhodlání těmito slovy: "Jako jednotlivci i společenství ať vydávají svědectví jak svým lidským životem a tak také odvážnými činy při prosazování spravedlnosti, především ve veřejném životě. Ať se také zavazují ke konkrétním rozhodnutím, která jsou v souladu s jejich vírou." (Řeh. 15)

Papež Benedikt XVI. nám připomíná: "Pro církev dobročinnost není druhem sociálních aktivit, které by mohly být stejně dobře přenechány ostatním, ale je součástí její podstaty, nepostradatelným projevem jejího vlastního bytí." (*Deus caritas est*, 25). Protože, "bez pravdy se dobročinnost zvrhne v

sentiment. (*Caritas in veritate*, 3). Dobročinnost je především reakcí na bezprostřední potřeby v dané situaci: hladový musí být nasycen, nahý oblečen, o nemocné postaráno, vězni navštíveni. Tato reakce na lidské potřeby činí dobročinnost autentickou a pravdivou, aniž by nahrazovala spravedlnost; vhodnější je říci, že dobročinnost "Nikdy nepostrádá spravedlnost, která nás vyzývá dát druhému to, co je" jeho ", co je kvůli němu z důvodu jeho bytí a jeho jednání ". "Spravedlnost je primární způsob lásky ...je nedílnou součástí lásky" v činu (skutku) a v pravdě " (Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem 1 Jan 3: 18)" (CV 6).

Proto, "V oblasti podporování lidských hodnot a spravedlnosti mají bratrská společenství vystupovat s odvážnými iniciativami, které jsou v souladu s františkánským povoláním a se směrnicemi církve. Ať zaujmou jasný postoj, kdykoli je napadána důstojnost člověka nějakou formou útlaku nebo nezáměru. Ať nabízejí svou bratrskou službu obětem nespravedlnosti." (GK. 22.2).

Růst lidství je založen na vztazích s ostatními lidmi a s životním prostředím které, kromě toho, že je kultivováno, jinak řečeno je projevem lidské tvořivosti, je hlavně přirozené. Narodili jsme se v souvislostech, ze kterých čerpáme život. Příroda je nám k dispozici "jako dar Stvořitele" (CV 48) a její priorita nás činí zodpovědnými za péči o ni, její obranu a dobré využití jejích zdrojů energie (srov. CV 49). Z tohoto důvodu Sekulární františkáni: "kromě toho ať mají úctu k ostatnímu stvoření, živému i neživému, které "je obrazem Nejvyššího", od pokušení zneužívat je, ať se snaží přejít k františkánskému pojetí všeobecného bratrství" (Řeh. 18).

Prameny a odkazy

Apostolicam Actuositatem – Kapitola 8. Dokumenty II. Vatikánského koncilu. Srv. www.vatican.va

BENEDICT XVI, Encyklika *Deus Caritas est*, Libreria Editrice Vaticana, 2005.

BENEDICT XVI, Encyklika *Caritas in veritate*, Libreria Editrice Vaticana, 2009.

JAN PAVEL II., *Post-Synodální Apoštolská Exhortace Christifideles Laici*, Libreria Editrice Vaticana, 1988.

Řehole a Generální konstituce SFR, publikované Předsednictvem CIOFS, Řím, 2001.

1. Praktický příklad

Alžběta Maria Satoko Kitahara – Aristokrat mezi sběrači hadrů (Japonsko)¹

Satoko Kitahara se narodila v Tokiu 22. srpna 1929 (rodičům Kitaha-ra Kimschi, universitnímu učiteli a Ei Matzura). Prožila doma klidné dětství, byl vzdělávána v buddhistickém náboženství, a zahájila své studium. Po otřesu dramatem druhé světové války a tragédií své vlasti, formulovala pro sebe a ostatní toto životní motto: "Snažme se jednat s vědomím dne zúctování". Vystudovala obor lékařství na ženském Vyšším medicínském institutu, zároveň přitahována křesťanským náboženstvím navštěvovala hodiny katolické nauky ve škole Milosrdných sester misionářek. Pokřtěna byla 30. října 1949 a přijala jméno Alžběta, ke kterému si později přidala jméno Maria, protože chovala zvláštní úctu k tajemství Neposkvrněného početí Panny Marie, Matky Boží.

¹ <http://www.satokokitahara.com>

Nevyhnutelná povinnost křesťana se stala náplní jejího životního programu, který byl nyní osvícen vírou. V roce 1950, s cílem pomoci vážně postiženým válkou, kteří žili v zoufalé chudobě, začala vypomáhat v charitativní činnosti misionářům z řádu minoritů (misie ustavená sv. Maximiliánem Kolbe), kterou organizoval P. Zeno. Polem apoštolátu Alžběty Marie se stala oblast Tokia známá jako Arinomachi (Mravenčí město: což znamenalo čtvrť plnou lidí v důsledku války vysídlených, opuštěných a bezejmenných jako mravenci), místo, kde hledaly útočiště celé rodiny i jednotlivci každého věku, chudí a vyhnanci. Ti se organizovali tak, aby si vydělali na živobytí sběrem a následným prodejem odpadků z městských ulic. Zde v ní mezi ostatními křesťanskými ctnostmi zářila jako pevnost hrdinská dobročinnost služebnice Boží potřebným, jimž s obdivuhodným nasazením dávala duchovní a materiální pomoc. Aby její solidarita byla úplná, opustila svou rodinu, pohodlí svého velmi dobrého ekonomického postavení, vyhlídka na brilantní kariéru a přestěhovala se do Arinomachi, kde žila mezi chudými zcela oddaná Bohu a bližním až do své smrti.

S mimořádnou obětavostí se věnovala podpoře lidského a křesťanského vzdělávání chudých v Arinomachi, zejména dětí. Při práci ji vždy posilovala její živá víra, vroucí modlitba a vroucí oddanosti k Neposkvrněné Panně Marii. Postavila kapli jako místo modlitby a křesťanské výchovy. Ta se stala duchovním centrem Arinomachi, kde mnozí konvertovali ke katolické víře a byli pokřtěni. Po období horečné činnosti byla Alžběta Maria (nemocná tuberkulózou kvůli své tvrdé práci a strádání) nucena omezit své pracovní vytížení a nakonec se stáhla do modlitby a usebrání, plná radosti, že mohla věnovat čas intenzivní modlitbě a při tom dál trpět z lásky k Pánu a k bližnímu. Když Satoko Kitahara zemřela 23. ledna 1958 ve věku 29 let v Arinomachi, její činnost už nabyla rozměrů národního významu a byla známá po celém Japonsku jako "Marie z Města mravenců". Byla pohřbena na hřbitově v Tokiu za účasti církevních a občanských hodnostářů a obrovského zástupu vděčných obdivovatelů.

Věhlas mimořádného křesťanského svědectví Alžběty Marie Satoko Kitahary se rychle rozšířil v celém Japonsku a ve světě. Řád Menších bratří OFMConv. se souhlasem tokijského arcibiskupa podporoval její svatořečení a v roce 1975 proběhla předběžná šetření o slávě a svatosti služebnice Boží. V roce 1981 arcibiskup mons. Peter Seiichi Schiroyanagi v Tokiu dal pokyn k zahájení procesu blahorečení a jeho platnost byla vyhlášena dekretem Kongregace pro svatořečení dne 5. října 1984. V současné době proces pokračuje shromažďováním dokumentů o hrdinských ctnostech služebnice Boží.

Otázky k přemýšlení a k dialogu ve fraternitě

1. V první části lekce jsme četli, že "Spravedlnost je primární způsob lásky (dobročinnosti)" – Jak je závazek ke spravedlnosti zakoušen (prožíván) ve vašem MBS?
2. Co si představíte pod pojmem spravedlnost? Právní spravedlnost? Evangelijní spravedlnost? Jaký je mezi nimi rozdíl a v čem si jsou podobné?
3. Blahoslavený papež Jan Pavel II. navrhl usilovat o enviromentální spravedlnost (životního prostředí). Už jste někdy o tom mluvili? Co to je? Jak je podobná zelené ekonomice a v čem se liší?

